

почести и постове? . . . Служба! . . . Кога съмъ ис-
казалъ желание за служба? . . .

Маринъ.

Усѣштамъ, че Олга ти е проповѣдвала . . . Ште
я докараме и нея на умъ. Хубави ти думи скоро за-
губватъ цѣната си. Тии са като хубость та на жена та.
Позволено ли ни е да не разбираме това? . . . Недѣй
посѣга на радостъ та ми. Ако не те бѣхъ намѣрилъ тука
нештѣхъ да се стѣрпя да не мина у васъ. Ти трѣбо-
ваше отколѣ да ми откриешъ сръдце то си. Нешта те
оставя да се каешъ, че не си направилъ това. Очи тѣ
ми, Митановъ, на далече гледать. Азъ знаа всичко . . .

Митановъ.

Не ти разбирамъ.

Маринъ.

Ште се разберемъ. Ти любишь Олга . . . Тука
понѣ нѣма да ми правишь окръшлеци. Това го азъ
знаа така, както знаа, че утрѣ ште изгрѣе слънце то
и не те питамъ. Ти знаешъ, колко значи моя та дума
и кому я давамъ. Отка си въ Търново, мои ти очи са
спрѣни на тебе и нѣма да измѣня рѣшение то си. Тя
е твоя . . .

Митановъ.

Моя! . . . Злочестие то ми не задоволява ли съд-
бина та . . . , Зашто и тая горчива подигравка? . . .
Тая честь, Марине, не е за мене . . .

Маринъ.

Честъ! Честъ! . . . Надъ наши ти бѣли глави
само това слънце нѣма вече да изгрѣе . . . Ти зна-
ешъ, Митановъ, какво ти трѣбова, за да не видишь
смачкано и извѣхнало безъ врѣме това цвѣте, което
сега цѣхва въ ръцѣ тѣ ти . . . Ти си мъжъ и азъ знаа, че
дѣтински ти мисли не идать вече да смущавать умъ тѣ
ти . . . Мнозина, уви! теглетъ отъ тая болѣсть. Слава
Богу, скоро ни дия не ште остане отъ нея . . .

*(Въ това врѣме се чуе глъчъ задъ сѣ-
ната на дъсна страна. Нѣколко
гласове викатъ: нѣй гусларю!)*